ମମ୍ମି ଯାହା ଜାଣେ ନାହିଁ...

ଗାୟତ୍ରୀବାଳା ପଣ୍ଡା

ସୋମବାରର ଦୁଃଖ

ମମ୍ମି ଜାଣେନା ସୋମବାର କେମିତି ଦୁଃଖ ତିଆରି କରେ ମୋ ଭିତରେ । ଶୁକ୍ରବାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ଯେତିକି ବେଶୀ ଖୁସି ଥାଏ, ସୋମବାର ରାତି ପାହିଲେ ସେତିକି ଦୁଃଖୀ ପାଲଟି ଯାଏ । ତା ମାନେ ନୁହଁ ଯେ ମୁଁ ପାଠ ଚୋର ବା ପାଠକୁ ଡରେ । ଦୁଇଦିନର ଛୁଟି ପରେ ସୋମବାର ସକାଳୁ ମତେ ସ୍କୁଲ୍ ଯିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେନା ।

ସ୍କୁଲ୍ ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ ମ୍ୟାଥ୍ ପିରିୟଡ୍ । ସ୍ମିତି ମ୍ୟାଡ଼ାମ୍ । ଓ! ସିଏ ଏତେ ରାଗୀ କେମିତି ହେଲେ କେଜାଣି ! ସବୁ ଶୁକ୍ରବାର ଏତେ ହୋମ୍ ୱାର୍କ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ସାରିବା କଷ୍ଟ ହୋଇପଡ଼େ । ଖାଲି କ'ଣ ୱାର୍କ ସିଟ୍ ! ବ୍ରେନ୍ ଟିଜରରୁ ନେଇ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ ବି । ନ କରିଥିଲେ ଜଣଜଣ କରି କ୍ଲାସ୍ ବାହାରେ ଛିଡ଼ା କରିଦିଅନ୍ତି ପିରିୟଡ୍‌ଟା ଯାକ ନାଇଁ ତ ଡାଏରୀରେ ଲେଖି ଦିଅନ୍ତି ପ୍ୟାରେ□ସ୍‌ଙ୍କ ପାଖକୁ । ପ୍ୟାରେ□ସ୍‌ଙ୍କଠାରୁ ସାଇନ୍ କରି ଆଣିବାକୁ କହନ୍ତି ।

ସ୍କୁଲ୍ ଖୋଲୁଖୋଲୁ ମନଟା କାଇଁ ଖୁସି ହୋଇ ପାରେନା । ଗୋଟେ ଡରଡର ଭାବ ରହୁଥାଏ ମନରେ । ମ୍ୟାଥ୍ ପାଇଁ ଛାତି ଧଡ଼ପଡ଼ ହୁଏ । ଛୋଟିଆ ଭୁଲ୍‌ଟିଏ ହେଲେ ବି ଛାଡ଼ନ୍ତି ନାହିଁ ସେ ।

ଥରେଥରେ ପଣିକିଆ ଆଦାୟ କରନ୍ତି ହଠାତ୍ । କାହାକୁ ଉଣେଇଶିକ ପଣିକିଆ ପଚାରିବେ ତ କାହାକୁ ତେଇଶିକ । ପୁଣି କାହାକୁ ସତରକ । ପୁଣି କାହାକୁ ପଚାରିବେ ଥାର୍ଟିନ୍ ଏଇଟ୍ ଜାର୍ କେତେ ତ କାହାକୁ ଟ୍ୱେ□ ଫୋର୍ ସେଭେନ୍ ଜାର୍ । ବାଛି ବାଛି କଷ୍ଟ ପଚାରିବେ ଓ ନ କହିପାରିଲେ ପନିସ୍‌ମେ□୍ ଦେବେ ।

ପ୍ରଥମ ପିରିୟଡ୍‌ରୁ ହିଁ ମୁଡ୍ ଖରାପ ହୋଇଯାଏ । ଦିନଯାକ ଆଉ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମ ପିରିୟଡ୍ ଇତିହାସ, ଭୂଗୋଳ କାଇଁ ରହିଲା ନାଇଁ? ଇତିହାସରେ କେତେ କାହାଣୀ, କେତେ ରାଜା, କେତେ ମନ୍ଦିର, କେତେ ଯୁଦ୍ଧ, କେତେ ଦେଶ, କେତେ ରାଜ୍ୟ, କେତେ ନଈ, କେତେ ପର୍ବତ ପୁଣି ନଈକୂଳରେ ବାସ କରୁଥିବା କେତେ ପ୍ରକାର ଲୋକ । ଭୂଗୋଳରେ ବି ସେମିତି । କୋଉ ରାଜ୍ୟର ଖାଦ୍ୟ କ'ଣ, ନାଚ କୋଉଟା, ବେଶଭୂଷା କେମିତି ଭାରି ଇ□ରେଷ୍ଟିଂ ବିଷୟସବୁ । ମଣିଷ କାଳେ ପୂର୍ବରୁ ମାଂକଡ଼ ଥିଲା । ପଥରକୁ ପଥରରେ ଘଷି ନିଆଁ ବାହାର କରୁଥିଲା । ଓଃ ! କେତେ ଫନି ନା ! ଅଂଜଳି ମ୍ୟାମ୍ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ପଢ଼ାନ୍ତି ଯେ ପିରିୟଡ୍‌ଟା କେଡ଼େ ଶୀଘ୍ର ସରିଯାଏ । ଜଣାପଡ଼େନି । ସେଇଥିପାଇଁ ସୋସିଆଲ୍ ଷ୍ଟଡ଼ିଜ୍‌ରେ ମୋର ଫୁଲ୍ ମାର୍କ ରହେ ।

ଅଂଜଳି ମ୍ୟାମ୍ କେବେ ରାଗନ୍ତିନି ପିଲାଙ୍କ ଉପରେ । ମାତ୍ର ସ୍ମିତି ମ୍ୟାମ୍ । ବୋଧେ ଅଂକ ପଢ଼େଇ ପଢ଼େଇ ଏମିତି ରାଗୀ ହେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସବୁବେଳେ ତ ତାଂକ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ହିସାବନିକାଶ ଚାଲିଥିବ ନା ! କିଏ ଜଣେ ଇଂରାଜୀ କବି କାଳେ ସମର ସିଜିନ୍‌କୁ ମ୍ୟାଥ୍ ଟିଚରଙ୍କ ସହ ତୁଳନା କରିଥିଲେ । ମ୍ୟାଥ୍ ଟିଚରମାନେ ଖରା ପରି ତାତିଲା ମାନେ ରାଗୀ । ମମ୍ମି କହୁଥିଲା ।

ମମ୍ମି ବି କ'ଣ ମ୍ୟାଥ୍‌କୁ ଡରୁଥିଲା ମୋଭଳି ? ତା'ର ମ୍ୟାଥ୍ ଟିଚର କ'ଣ ସ୍ମିତି ମ୍ୟାମ୍‌ଙ୍କ ଭଳି ରାଗୀ ଥିଲେ ଓ ସେଇ ଇଂରାଜୀ କବିଙ୍କର ମ୍ୟାଥ୍ ଟିଚର ବି ! ନହେଲେ ସେ କାହିଁକି ମ୍ୟାଥ୍ ଟିଚରଙ୍କୁ ସମର ସିଜିନ୍ ସହ ତୁଳନା କରିଥାନ୍ତେ ? ପୃଥିବୀର ସବୁ ମ୍ୟାଥ୍ ଟିଚର ତେବେ ରାଗୀ, ସ୍ମିତି ମ୍ୟାମ୍‌ଙ୍କ ପରି ?

ସ୍ମିତି ମ୍ୟାମ୍ କେବଳ ସେଇ ପ୍ରତ୍ୟୁଷକୁ କିଛି କହନ୍ତିନି, ନେହାକୁ ବି । ଯଦିଓ ସେମାନେ ମ୍ୟାଥ୍‌ରେ ସେତେଟା ଭଲ ନୁହନ୍ତି, ତେବେ ଏକ୍ସଟ୍ରା କରିକୁଲାର୍ ଆକ୍ଟିଭିଟିଜ୍‌ରେ ଭଲ । ଯେମିତିକି ରାଇମ୍ ବୋଲିବାରେ, ସ୍ପିଚ୍ ଦବାରେ କି ଡ୍ୟାନ୍‌ସ୍‌ରେ । ସବୁଥିରେ ଯେ ସମସ୍ତେ ଭଲ କରିବେ, ଏମିତି କିଛି ମାନେ ଅଛି କି ?

ଆମ ଘରେ ଗୋଟିଏ ଲେଖା ବଂଧେଇ ହୋଇ ମରା ହୋଇଛି, ମୋର ଷ୍ଟଡ଼ି ରୁମ୍‌ରେ । ଆବ୍ରାହମ୍ ଲିଙ୍କନ୍ ତାଙ୍କ ପୁଅର ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ଚିଠିଟି । ସେମିତିଆ ଚିଠିଟାଏ ମମ୍ମି ଲେଖନ୍ତା ନାଇଁ ଏଇ ସ୍ମିତି ମ୍ୟାମ୍‌ଙ୍କ ପାଖକୁ ।

ସେ ଚିଠିଟା ଯାଉଣୁ ଆସୁଣୁ ସବୁବେଳେ ମୋ ଆଖିରେ ପଡ଼େ । ପଡ଼େ କି ଜାଣିଜାଣି ମମ୍ମି ତାକୁ ଏମିତି ଜାଗାରେ ଟାଂଗିଛି ଯେ ଅଲବତ୍ ଆଖିରେ ପଡ଼ିବ ।

କ'ଣ ଶିଖିବି ମୁଁ ସେଥିରୁ ? ସେଇଟା ତ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଖକୁ ଲେଖା ଯାଇଥିବା ଚିଠିଟାଏ । ସେ ଶିକ୍ଷକ ଆମେରିକାର ହୁଅନ୍ତୁ କି ଭୁବନେଶ୍ୱରର ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଚିଠିଟି ଦର୍କାର । ଅଥଚ ଚିଠିଟି ମୁଁ ପଢ଼ିବାକୁ ମମ୍ମି କାଇଁକି ଚାହେଁ ?

ମୁଁ ତ ସେଥିରୁ ଅଧା ଶବ୍ଦ ବୁଝିପାରେନି । ଚିଠିଟି ଅପେକ୍ଷା ଲିଙ୍କନ୍‌ଙ୍କ ପିଲାଦିନର କଥା ଶୁଣିବାକୁ ମତେ ଭଲ ଲାଗେ ।

ସେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି କେମିତି ହେଲେ ?

ମୁଁ ବି ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ହୁଅନ୍ତି କି !

ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ହେବାପାଇଁ କେତେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ଦର୍କାର ପଡ଼େ ?

କେମିତି ଭାଷଣ ଦବାକୁ ହୁଏ ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ?

ଅଥଚ ମତେ ଭାଷଣ ଦବାକୁ ଭଲ ଲାଗେନା । କାହା ସାମ୍ନାରେ ବଡ଼ ପାଟିରେ କିଛି ବି କହିବାକୁ ଲାଜ ଲାଗେ । କାହିଁକି କେଜାଣି ?

ଅଜା କହୁଥିଲେ ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ବି ଡର ଲାଗୁଥିଲା ଭାଷଣ ଦବାକୁ । ସେଥିପାଇଁ ସେ କେହି ନ ଥିଲାବେଳେ ଖୋଲା ପଡ଼ିଆରେ ନିଜେ ନିଜେ ବଡ଼ ପାଟିରେ ଭାଷଣ ଦଉଥିଲେ । ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଲାଗି । ମାତ୍ର ଆମ ଘର ପାଖରେ ତ ଖୋଲା ପଡ଼ିଆଟେ ବି ନାହିଁ । ନା ଅଛି ଛାତ ଉପର । ଘର ଭିତରେ ମନକୁ ମନ ଗପିଲେ ଲାଜ ଲାଗିବନି !ଲୋକ ଭାବିବେ ମୁଁ ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଅଥଚ ଅନେକ ସମୟରେ ମୁଁ ମନକୁ ମନ ହିଁ ଗପେ, ଗପୁଥାଏ । କାରଣ ମତେ ନିଜ ସହ ଗପିବାକୁ ପଡ଼େ । କାରଣ ମୋ ସହିତ ଗପିବାକୁ କାହାର ବେଳ ନଥାଏ । କାରଣ ମୋ ସହିତ ଗପିବାକୁ କେହି ନଥାନ୍ତି ।

ତେଣୁ ଖେଳନାମାନଙ୍କ ସହ ଗପେ, ଖେଳନା ଗାଡ଼ିମାନଙ୍କ ସହ ଗପେ, ଗପେ ଗପବହିର ଚରିତ୍ରମାନଙ୍କ ସହ ଓ ଗପେ ଟିଭିର କାର୍ଟୁନ୍‌ମାନଙ୍କ ସହ । ଗପୁଗପୁ କେବେକେବେ ପହଂଚିଯାଏ କୋଉ ଆଇସ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡ୍‌ରେ ତ କୋଉ ୱାଟରପାର୍କରେ ପୁଣି କୋଉ ଜଙ୍ଗଲରେ । ଆମ ବାଲ୍‌କୋନିରୁ ଦେଖେ ଆକାଶକୁ ଓ ଥରେଥରେ ରାତିର ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ତାରାମାନଙ୍କ ସହ ବି ଗପରେ ମାତିଯାଏ ମୁଁ ।

ଶନିବାର ଓ ରବିବାର ଏ ଦୁଇଟି ଦିନକୁ ମୁଁ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଏ । ଯଦିଓ ସେଇ ଘରଟି ଭିତରେ ପଡ଼ି ରହେ, ଯଦିଓ ବାବା ଓ ମମ୍ମି ଏ ଦୁଇଦିନ ଯାକ ବି ବ୍ୟସ୍ତ ରହନ୍ତି କାମରେ ତଥାପି ମତେ ଭଲ ଲାଗେ ଏ ଦୁଇ ଦିନ । କାରଣ ଆମ ଘରକୁ କିଏ ନା କିଏ ଆସନ୍ତି । ମୁଁ ଖୁବ୍ ଟିଭି ଦେଖେ । ଡୋରେମନ୍ ନୋଭିଟାଙ୍କ ସହିତ ଅନେକ ସମୟ ବିତାଏ । ଟମ୍ ଜେରୀଙ୍କ ସହ ବି ।

କେବେକେବେ ରବିବାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମେ ରେଷ୍ଟୁରା□ ଯାଉ । ମୋ ପସନ୍ଦର ଖାଇବା ଅର୍ଡ଼ର ଦିଅନ୍ତି ବାବା । ବାବା, ମମ୍ମି ଓ ମୁଁ ଏକାଠି ସମୟ ବିତଉ । ମତେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗେ ଏଇ ସମୟଟି ।

ମାତ୍ର ସୋମବାର ହଉହଉ ହିଁ ଅରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ ସମସ୍ତିଙ୍କର ବ୍ୟସ୍ତତା ଓ କାମ ଓ ଜଂଜାଳ ଓ ଟେନ୍‌ସନ୍ । ପୁଣି ସପ୍ତାହେ ପାଇଁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ କାମର ଚାପ ।

ଓଃ ! ଏ ସୋମବାର କାହିଁକି ଆସେ ?
ପ୍ରଥମ ପିରିୟଡ଼ରେ କାହିଁକି ଥାଏ ମ୍ୟାଥ୍ ?
ସ୍ମିତି ମ୍ୟାମ୍ ଇ କାହିଁକି ହେଲେ ଆମ କ୍ଲାସ୍ ଟିଚର ?
ସୋମବାର କାହିଁକି ଦୁଃଖୀ କରିଦିଏ ମତେ ଓ ମୋ ଭଳି ପିଲାଙ୍କୁ ।
କେଜାଣି ! ମୁଁ କେବେ ବି ଖୋଜି ପାଏନା ଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉ□ର ।
ମମ୍ମି ବି ଜାଣି ନ ଥିବ ଉ□ର ଯାର !

ପ୍ରାର୍ଥନା

ମମ୍ମି ମତେ ଯୋଉଦିନ ପ୍ରଥମେ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ଶିଖାଇଲା, ବୋଧେ ସେତେବେଳକୁ ମୋର ପାଟି ଭଲଭାବେ ଫିଟି ନ ଥିଲା । ମୁଁ ମମ୍ମିଠୁ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣୁଥିଲି । ତେବେ ତା'ଠୁ ମନ୍ତ୍ରଟି ସବୁଦିନ ଶୋଇଲାବେଳକୁ ଶୁଣିଶୁଣି ମୁଁ ମନେରଖିସାରିଥିଲି ଓ ପାଟି ଫିଟିଲା ପରେ ବୋଲି ପାରୁଥିଲି । ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ଶିଖିଲା ପରେ ମୁଁ ଶିଖିଲି ସାଇ ଗାୟତ୍ରୀ । ତା'ପରେ ଓଁ ଶାନ୍ତି ! ଶାନ୍ତି ! ଶାନ୍ତି ! ପରେ ତ୍ୱମେବ ମାତା ଚ ପିତା ତ୍ୱମେବ ଓ ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା, ଗୁରୁ ବିଷ୍ଣୁ ।

ଆଜି ମତେ ମମ୍ମି ହେ ଆନନ୍ଦମୟ କୋଟି ପ୍ରାର୍ଥନା ଶିଖାଇଲା । ସିଏ ନିଜେ ବୋଲିଲା ଓ ଗୋଟିଏ କାଗଜରେ ଲେଖି ମତେ ଦେଲା । ଆହେ ଦୟାମୟ ବିଶ୍ୱ ବିହାରୀ ବି ଲେଖାହୋଇଥିଲା ସେଥିରେ ।

ମମ୍ମିର ପିଲାଦିନେ ଏ ଦୁଇଟି ପ୍ରାର୍ଥନା ତାଙ୍କ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ଶିଖାଯାଉଥିଲା । ମମ୍ମିର ଓଡ଼ିଆ ମିଡ଼ିୟମ୍ ଥିଲା, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ହିନ୍ଦୀ ବା ଇଂରାଜୀରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶିଖା ଯାଉ ନ ଥିଲା ।

"ମମ୍ମି, ଓଡ଼ିଆ ମିଡ଼ିୟମ୍ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ କେମିତି ବସନ୍ତି ପିଲାମାନେ, କୋଉଠି ?" ମୁଁ ପଚାରେ ।

ମମ୍ମି କହେ, "ସେମାନେ ଚଟି ପକେଇ ତଳେ ବସୁଥିଲେ । କେହି କେହି ଖାଲି ଚଟାଣରେ । ତାକୁ ଚାଟଶାଳୀ କୁହାଯାଉଥିଲା ।"

ମନ ସ୍ଥିର କରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପାଇଁ ମମ୍ମି ମତେ କହୁଥିଲା । କହୁଥିଲା ଚକାପକେଇ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଆଖି ବନ୍ଦକରି ୫ ମିନିଟ୍ ଯାଏ ଓଁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବୁ । ଏକାଗ୍ରତା ଆସିବ ।

ମାତ୍ର ମୁଁ ମନ ସ୍ଥିର କରିପାରୁନଥିଲି । ପ୍ରାର୍ଥନା ବୋଲିଲା ବେଳେ ମୋର ମନେପଡୁଥିଲା ଇଂଲିଶ୍ ଟିଚରଙ୍କ ମୁହଁ, ଇସ୍ କେତେ ରାଗୀ । ଟିକେ ଟିକେ ଭୁଲ୍‌ରେ ନିଲ୍ ଡାଉନ୍ କରିଦେବେ ।

ସିଦ୍ଧାର୍ଥର ରେନ୍‌କୋଟ୍ ବୋତାମଗୁଡ଼ାକ ଭାରି ଟାଇଟ୍ । ଜମା ଦେଇପାରେନା ସେ । ମତେ ଡାକିବ ସବୁଥର । ମୁଁ ମୋ ରେନ୍‌କୋର୍ଟ ପିନ୍ଧିବି ନା ତା'ର ବୋତାମ ଦେବି । ଏଣେ ସବୁ ପିଲା ଯାଇସାରିଥିବେ ଘରକୁ ।

ମାଇ କୁକୁରଟି ପୁଣି ପୁଳାଏ ଛୁଆ ଜନ୍ମ କରିଛି । ସେଥିରୁ ଗୋଟାଏ ଚାପି ହେଇଗଲା କାର୍ ତଳେ । ବାକି ରହିଲେ ସାତଟା, ନାଇଁ ଛଅଟା ବୋଧେ । ଗୋଟାଏ କୁକୁର ଏତେଟା ଛୁଆ କେମିତି ଜନ୍ମ କରେ ?

ରଘୁ ଦା'କୁ କହିବି କାଲି ମ୍ୟାଗି ଦବ ଟିଫିନ୍‌ରେ । ତା' ସାଙ୍ଗରେ ମିଷ୍ଟର ବି ।

ଥରେ ସରିତା କ୍ୟା□ିନ୍ ପଳେଇଥିଲା ଖାଇବାକୁ । ମ୍ୟାମ୍ ତାକୁ କେତେ ଗାଳିଦେଲେ । ଆମର ରୁଲ୍ ହେଇଛି ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ ଥ୍ରୀ, ଫୋର୍ ପିଲା କ୍ୟା□ିନ୍‌ରୁ କିଣି ଖାଇପାରିବେନି ।

ଆମ ପ୍ରିନ୍‌ସପାଲ ମ୍ୟାମ୍ ନୂଆ କାର୍‌ଟେ କିଣିଛନ୍ତି । ୱାଗନ୍ ଆର୍ ଟପ୍ ମଡେଲ୍ । ଧଳାରଙ୍ଗର । ତାଙ୍କ ଡ୍ରାଇଭର ବି ସବୁବେଳେ ଧଳା ରଙ୍ଗର ସାର୍ଟ-ପ୍ୟା□ ପିନ୍ଧେ । ତା'ର ୟୁନିଫର୍ମ ସେଇଟା ବୋଧେ ।

ସୁପରଭାଇଜର ମ୍ୟାମ୍ ଭାରି ରାଗୀ । ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ହୋଇ ଏତେ ଗର୍ଜୁଛନ୍ତି କେମିତି କେଜାଣି !

ଆସନ୍ତା ମନ୍‌ଡେ ଆମର ସାଇନ୍ସ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ ଅଛି । ଆନିମଲ୍ସ ଲିଭ୍ ଇନ୍ ପ୍ଲେନ୍‌ସ୍, ଫରେଷ୍ଟ, କୋଲ୍ଡ୍ ରିଜିଅନ୍, ଡେଜର୍ଟ ଆଣ୍ଡ ୱାଟର୍ । ପିକ୍‌ଚର୍ କଟିଂ କରି ନବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଫେଭିକଲ୍ ଗମ୍ ଓ ବ୍ଲାକ୍ ସ୍କେଚ୍ ବି ।

ମୋ ୱାଟର୍ ବଟଲ୍‌ଟା ପୁରୁଣା ହେଇଗଲାଣି । ମାତ୍ର ମମ୍ମି କହୁଛି ଆଉ ତିନି ଚାରିମାସ ଚଳେଇଦେ । କ୍ଲାସ୍ ଫୋର୍ ବେଳକୁ କିଣିଦେବି । କେମିତି ଚଳେଇବି ଯେ ! ସୁମିତ୍ ଯେମିତି ଗୋଟେ ନୂଆ ୱାଟର୍ ବଟଲ୍ ଆଣିଛି ସେଇଟା ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି, ପର୍ପଲ୍ କଲର୍‌ର । କୋଉଠୁ ଆଣିଛି କେଜାଣି ?

କାଲି ସ୍କୁଲ୍‌ରୁ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଗୋଟେ ଖଣ୍ଡିଆଭୂତ ଦେଖିଲି । ଡ୍ରାଇଭର କହିଲା ଏଇଟା ଖଣ୍ଡିଆଭୂତ । ଘରେ ପହ□ୁ ପହ□ୁ ମମ୍ମିକୁ କହିଲି । ମମ୍ମି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲାନି । ସିଏ ବୋଧେ କେବେ ଖଣ୍ଡିଆଭୂତ ଦେଖିନି । ଏତେ ବଡ଼ଟେ ହେଲାଣି, ଖଣ୍ଡିଆଭୂତ ଦେଖିନି !

ଗୋଟେ ପ୍ରାର୍ଥନା ସରିଗଲାଣି । ଆଉ ଗୋଟାଏ ଅଛି । ଥାଉ, କାଲିକି ପଢ଼ିଦେବି । ଏତେ ଲମ୍ବା ପ୍ରାର୍ଥନା କ'ଣ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ସରିବ ?

ମମ୍ମି କହେ, ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଶକ୍ତି ଥାଏ । ମନକୁ ଶାନ୍ତି ଦେଇପାରିଲା ଭଳି ଶକ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଉଚିତ୍ ।

କାଇଁ, ମମ୍ମି ତ ପ୍ରାର୍ଥନା ବୋଲେନି । ମୁଁ ଛୋଟପିଲା ବୋଲି

ସବୁ କଥା ମତେ କହିବ କରିବାକୁ । ନିଜେ କରିବ ନାହିଁ ।

ଯଦି ପ୍ରାର୍ଥନା ମନକୁ ଶକ୍ତି ଦିଏ, ତା'ହେଲେ ତ ମମ୍ମି ବହୁତ ସମୟ ପ୍ରାର୍ଥନା ବୋଲିବା କଥା । ସିଏ ଅନେକ ସମୟରେ ରାଗୁଛି, ଚିଡ଼୍‌ଚିଡ଼୍ ହଉଛି । ତା'ର ଶାନ୍ତି ନିହାତି ଦର୍କାର ।

ଏତିକି କଥା ସିଏ ନିଜେ ବୁଝିପାରୁନି ଅଥଚ ସବୁଦିନ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ବୋଲିଲି କି ନାଇଁ ତାଗିଦ୍ କରୁଛି । ଚେକ୍ କରୁଛି ।

ମୋର ବି ମନ ଜମା ସ୍ଥିର ରହୁନି । ଏବେ ଏଠି ତ ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ଯାଇ ସ୍କୁଲରେ, ପୁଣି କୋଉ ହିନ୍ଦୀ ଫିଲିମ୍ ପାଖରେ । ନାଇଁ ତ ଡୋରେମନ୍, ନୋଭିଟା କି ଟମ୍ ଜେରୀଙ୍କ ପାଖରେ । ମନ କୋଉଠି ବି ପହ□ପାରେ । ଖାଲି ମୋ ମନ ନା ସବୁ ମଣିଷଙ୍କ ମନ ?

ସେମିତି ହେଉଥିଲେ ତ କାହାର କୋଉ କାମରେ ଧ୍ୟାନ ରହନ୍ତା ନାହିଁ । ସବୁ ଗଡ଼ବଡ଼ ହୋଇଯାଆନ୍ତା । ଯେମିତି ମୋର ମ୍ୟାଥ୍‌ରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଆଡିସନ୍ ବି ଭୁଲ୍ ହୁଏ । ଫାଇଭ୍‌ରେ ଫୋର୍ ମିଶେଇ ନାଇନ୍ ବଦଳରେ ଇଲେଭେନ୍ ହିସାବ କରିଦେଇଥିବି ଓ ପୁରା ରେଜଲ୍‌ଟ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଇଥିବ ।

ମମ୍ମି କାନ ମୋଡ଼ିଦିଏ, କହେ, ମନ ଏଠି ନା ଆଉ କୋଉଠି ? ସତରେ ତ, ମନ ମୋର ପାଠରେ ନୁହଁ, ଆଉ କୋଉଠି ହିଁ ଥାଏ ।

ମିଷ୍ଟର ବିନ୍ ପାଖରେ ଏତେ ହସ କଥା ଆସେ କୁଆଡୁ । ହସି ହସି ଗଡ଼ିପଡ଼ିବ ଜଣେ ସେ ସିରିଏଲ୍ ଦେଖିଲେ । ଆଉ ସିଆଇଡ଼ି ସିରିଏଲ୍, ବାପ୍‌ରେ ବାପ୍ । ନ ସରିଲା ଯାଏଁ ଜାଣିପାରିବନି କିଏ ଖୁନୀ ।

ମମ୍ମି ତ ଏସବୁ ସିରିୟଲ୍ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣେନି କି ଟିଭି ଦେଖେନି । ତେଣୁ ତା' ମନ ବେଶୀ କୁଆଡ଼େ ଯାଏନି, କିଛିଟା ସ୍ଥିର ରହେ । ସିଏ ଭାବୁଥିଲେ ଭାବୁଥିବ ମୁଁ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ିବି କି ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ଦେହ ଖରାପ ନ ହଉ, ବ୍ଲଡ୍ ପ୍ରେସର ଠିକ୍ ରହୁ । ଏ ମାସରେ ଟେଲିଫୋନ୍ ଓ ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ୍ ବିଲ୍ କେବେ ଦିଆହେବ । ଘରେ ସଉଦା ଆଉ କେତେ ଅଛି କୋଉଥିରୁ । ତା' ମନ ଯାଛଡ଼ା ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ନାହିଁ ।

ମାତ୍ର ମୁଁ ତ ପିଲାଟା ନା, ଦୌଡ଼ିପାରିବି ଜୋର୍‌ରେ । ବିଜୁଳି ପରି, ଆଉ ମୋ ମନ ବି ।

ମମ୍ମି ସେକଥା ବୁଝୁନି । କହୁଚି, ପ୍ରାର୍ଥନା ବୋଲ, ସ୍ଥିରତା ଓ ଏକାଗ୍ରତା ଆସିବ । ମମ୍ମିକୁ କହିଦେବି କି, କେବଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ବୋଲିଲାବେଳେ ହିଁ ମୋ ମନ କୁଆଡ଼େ ନାଇଁ କୁଆଡ଼େ ମାଡ଼ିଯାଉଛି, କେତେ କଥା ଆପେ ମନେପଡ଼ିଯାଉଛି । ନା, ଥାଉ । କହିବିନି । କହିଲେ ମମ୍ମିର ମନଦୁଃଖ ହବ । ସିଏ ମତେ ଗୋଟିଏ ଭଲ ପିଲା ଭାବରେ ଗଢ଼ିବାକୁ ଚାହୁଁଚି । ଚାହୁଁଚି ମୁଁ ଭଲ ମଣିଷ ହୁଏ । ମୁଁ ତା'ର ଗୋଟିଏ ବୋଲି ପୁଅ ।

ମମ୍ମି ଆଉ ଗୋଟାଏ କି ଦିଇଟା କି ତିନିଟା ପୁଅ କାହିଁକି ଜନ୍ମ କଲାନି । ତେଣୁ ତା'ର ସବୁ ସ୍ନେହ, ସବୁ ରାଗ, ସବୁ ଆକଟ, ସବୁ ବାଧବାଧକତା, ସବୁ ଆଶା ମୋରି ଉପରେ ଠୁଳ ।

ବେଳେ ବେଳେ ଅବଶ୍ୟ ମତେ ଭଲ ଲାଗୁଚି ଯେ ମୁଁ ଏକା । ଏ ଘରେ ସବୁଠୁ ବେଶୀ ଆଧିପତ୍ୟ ମୋର । ମମ୍ମି ଉପରେ, ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ସବୁଠୁ ବେଶୀ ଅଧିକାର ମୋର । ସବୁ ଖେଳନା ମୋର, ସବୁ ଚକୋଲେଟ୍ ମୋର । ମମ୍ମି ଏକୁଟିଆ ମୋର, ବାବା ବି ଏକୁଟିଆ ମୋର ।

ମୋ ମମ୍ମି ମୋ ଛଡ଼ା ଆଉ କାହାକୁ ସ୍ନେହ କଲେ ମତେ ଜମା ଭଲଲାଗେନି । ବାବାଙ୍କୁ ବି ନୁହେଁ । ବାବା କହନ୍ତି, ଏକୁଟିଆ ରହି ରହି ସେୟାରିଙ୍ଗ୍ ଶିଖିଲାନି ପିଲାଟା । ସିଙ୍ଗଲ୍ ଚାଇଲ୍ଡ଼ର ଏଇଟା ହିଁ ପ୍ରୋବ୍ଲେମ୍ ।

ହଁ ସିଙ୍ଗଲ୍ ଚାଇଲ୍ଡ଼ ଯୋଗୁଁ ମୁଁ ଏକୁଟିଆ ।

ସେଥିପାଇଁ ଅନେକ କିଛି ସୁବିଧା ପାଉଛି ଓ ବହୁତ କିଛି ହରାଉଛି ।

ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଜିଦିଆ, ମୁଁ କାନ୍ଦୁରା, ମୁଁ ଅଭିମାନୀ, ମୁଁ ଆଡ଼ଜଷ୍ଟିଭ୍ ନୁହେଁ ।

ଏଇଟା ମୋ ଦୋଷ କି ? କେଜାଣି !

ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ

ପିଲାଦିନୁ ମୁଁ ସେଇ ଫଟୋଟି ଦେଖିଆସୁଥିଲି । ମୋ ପଢ଼ାଟେବୁଲ୍ ପାଖ କାନ୍ଥରେ ଟଙ୍ଗାହୋଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ନାଁ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ବୋଲି ମମ୍ମି ମତେ କହିଥିଲା ।

ସେଠି ସେ ଫଟୋଟି ଟଙ୍ଗା ନ ହେଇ ବାବା, ମମ୍ମି ଓ ମୋର – ତିନିଜଣଙ୍କ ଫ୍ୟାମିଲି ଫଟୋ ବି ତ ଟଙ୍ଗା ଯାଇପାରନ୍ତା । ମୁଁ ନିଜକୁ କହୁଥିଲି ।

ଇଏ କିଏ ଯେ... କ'ଣ ଠାକୁର ?

ନା, ଠାକୁର ନୁହନ୍ତି ତ ?

ମମ୍ମି କହୁଥିଲା ସିଏ ଆମର ଜାତିର ପିତା ।

ଜାତି କ'ଣ ? ପିତା କ'ଣ ?

ସିଏ ଏତେ ବୁଢ଼ା ହେଲେ କେମିତି ? ତାଙ୍କର ଟୋକା ବେଳର ଫଟୋ ନାହିଁ ?

ସବୁ ଫଟୋରେ ସିଏ ଚଷମା ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି ।

ତାଙ୍କ ଆଖି କେବେଠୁ ଖରାପ ହେଲା ? ବୁଢ଼ା ହେଇଗଲେ ପରା ସମସ୍ତେ ଚଷମା ପିନ୍ଧନ୍ତି ।

ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଘର କୋଉଠି ?

ତାଙ୍କ ଫଟୋ କାଇଁ ଆମ ଘର କାନ୍ଥରେ ଟଙ୍ଗାହବ ?

ଏଇସବୁ କଥା ମୁଁ କାହାକୁ ପଚାରି ପାରୁ ନ ଥିଲି ।

ତେଣୁ ସେ ବୁଢ଼ା ଉପରେ ମୋର ଭାରି ରାଗ ହଉଥିଲା ଯେ ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ସିଏ ମୋ ମନକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଓ ମୋ ମନରେ ହଜାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଇ ଛିଡ଼ା ହଉଛନ୍ତି । ପଢ଼ି ବସୁ ବସୁ ତାଙ୍କ ଫଟୋ ପଡୁଚି ଆଖିରେ ।

ମୁଁ ମନେ ମନେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଏତେ ରାଗୁଛି ଅଥଚ ସିଏ ସେମିତି ହସ ହସ ଦିଶୁଛନ୍ତି । ବୋଧେ ଏଇଥିପାଇଁ ଯେ ତାଙ୍କୁ ମୋ କଥା କିଛି ଶୁଭୁନି ।

ଏଠି ଶାହରୁଖ୍ ଖାନ୍‌ର ଫଟୋ ବି ଟଙ୍ଗାଯାଇପାରନ୍ତା । ଦିନେ ଏମିତି ଗୋଟେ ଆଇଡ଼ିଆ ମନକୁ ଆସିଲା ଓ ମୁଁ କୁରୁଳି ଉଠିଲି । ଶାହରୁଖର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପୋଜ୍‌ର ମୁହଁ ଓ ଷ୍ଟାଇଲ୍ ମନେପଡ଼ିଲା ।

ଏ କଥାଟିକୁ ମୁଁ ଅନେକ ଦିନ ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ମୋ ଭିତରେ ରଖିଛି । ମମ୍ମିକୁ କେମିତି ରାଜି କରାଇ ହବ ?

ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ମତେ ବେଶି ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା ଶାହରୁଖ୍ ଖାନ୍ । ସ୍ମାର୍ଟ, ସୁନ୍ଦର ଓ ଫାଇଟିଙ୍ଗରେ ଓସ୍ତାଦ୍ । ରା-ଓ୍ୱାନ୍‌ରେ ତାର ଯୋଉ ରୋଲ୍ ।

ଦିନେ ମୁଁ ମମ୍ମିକୁ ଏ କଥା କହିଲି ଓ ମମ୍ମି ମତେ ଏମିତି ଚାହିଁଲା, ଯେମିତି ଝଡ଼ ତୋଫାନ ମାଡ଼ିଆସୁଚି, କିଛି ଗୋଟାଏ କାଚ ଜିନିଷ ହଠାତ୍ ଚଟାଣରେ ପଡ଼ି ଭାଙ୍ଗି ଚୁରମାର୍ ହେଇଯାଉଛି ।

ମୁଁ ଆଉରି କ'ଣ କ'ଣ କହିଥାନ୍ତି, ଚୁପ୍ ହେଇଗଲି ।

ମମ୍ମି କାଇଁକି ଭୟ କରୁଛି ?

କ'ଣ ଭୁଲ୍ କହିଲି ମୁଁ ?

ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ଯେମିତି ଆଣ୍ଠୁଯାଏ ଲୁଗା ପିନ୍ଧିଥାନ୍ତି, ଗରୀବ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ଭଳି, ଖଣ୍ଡେ ବାଡ଼ି ଧରିଥାନ୍ତି ଓ ଚଷମା ପିନ୍ଧିଥାନ୍ତି । ଜମା ଭଲ ଦିଶନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ସମୟରେ କ'ଣ ସାର୍ଟ ପ୍ୟା□ ନ ଥିଲା ? ସାର୍ଟ ପ୍ୟା□ ପିନ୍ଧି ସେ ଫଟୋ ଉଠେଇଲେ ନାହିଁ କାହିଁକି ?

ହଠାତ୍ ମୋର ପିଲାଦିନେ ଉଠାଇଥିବା ଗୋଟେ ଫଟୋ କଥା ମନେପଡ଼ିଲା ଓ ମୁଁ ବି ମମ୍ମିକୁ ରାଗିକରି ଚାହିଁଲି ।

ମୁଁ ନଙ୍ଗଳା ହେଇ ଠିଆହୋଇଥିବାର ଫଟୋ । ମମ୍ମି ମତେ ତେଲ ଲଗେଇ ଗାଧେଇଦବାକୁ ନେଲାବେଳେ ମାମୁଁ ଉଠେଇଦେଇଥିଲା ସେ ଫଟୋଟି । ଇସ୍ ! ମତେ କେତେ ଲାଜ ମାଡ଼େ ସେ ଫଟୋଟି ଦେଖିଲେ । ମମ୍ମି ସେ ଫଟୋଟି ଦେଖି ଖୁସି ହୁଏ, ଉଛୁଳି ଉଠେ, ଆଉଁସି ଦିଏ, ମୋ ପୁଅ କେତେ ଗୁଲୁଗୁଲିଆ ଥିଲା ସେତେବେଳେ, କାଇଁ ସେ ଚେହେରା କୁଆଡ଼େ ଗଲା ? କହେ ।

ଦିନେ ସେ ଫଟୋଟି ମୁଁ ରାଗିକରି ଚିରିଦେଲି । ତ ମମ୍ମି କାନ୍ଦି ପକେଇଲା । ବାବା ଆଉ ଗୋଟିଏ ଫଟୋ ଧୋଇକରି ଆଣିଲେ ।

ମମ୍ମି ମତେ ହଲେଇ ଦେଇ ପଚାରିଲା, "ଏମିତି କଥା ତୁ କୋଉଠୁ ଶିଖିଲୁ ? ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ କେହି ଏମିତି କହେ, କହିପାରେ । ସେ ଆମର ଜାତିର ପିତା, ଭାରତୀୟଙ୍କ ଈଶ୍ୱର ।"

"କାହିଁକି ?" ମୁଁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲି ।

ମମ୍ମି ମତେ କ'ଣ ବୁଝାଇବାକୁ ଯାଉଥିଲା, ପୁଣି ଚୁପ୍ ହେଇଗଲା ।

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମମ୍ମି ମତେ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ବହି ଦୋକାନକୁ ଗଲା । ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ, ଜବାହରଲାଲ ନେହେରୁ, ଲାଲ ବାହାଦୂର ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ସୁଭାଷ ବୋଷ, ଗୋପବନ୍ଧୁ, ମଧୁସୂଦନ ଦାସ ଆଦି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଜୀବନୀ କିଣି ଆଣିଲା । ମତେ କହିଲା, ପଢ଼ ଏସବୁ । ଜାଣିବୁ, ତାଙ୍କର କେତେ ସଂଘର୍ଷ, ସଂଗ୍ରାମ ପରେ ଆମେ ସ୍ୱାଧୀନତା ପାଇଛୁ । ଅନେକ୍ କିଛି ଶିଖିବୁ ଏଥିରୁ ।

ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି, ମମ୍ମିକୁ କହିବି ଏ ବହିଗୁଡ଼ାକ ମୋର ଯେତିକି ଦର୍କାରରେ ଆସିବ, ତାଠୁଁ ବେଶୀ ଦର୍କାରରେ ଆସିବ ସି.ଡ଼ି. ।

ଆଜିକାଲି ଦିନକୁ ଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ପ୍ରକାର ଖେଳନା ସି.ଡ଼ି. ଆସିଲାଣି ମାର୍କେଟ୍‌କୁ । ସବୁ ଜାଗାରେ ମିଳୁଛି । ବିଗ୍ ବଜାର, ସପିଂ ମଲ, ଦୋକାନ ସବୁଠି । ବରଂ ସେଥିରୁ ଦି' ଚାରିଟା କିଣି ନେଲେ ମୁଁ ଖେଳନ୍ତି । କିଛି କଷ୍ଟ ନାହିଁ, ଲାପ୍‌ଟପ୍‌ରେ ସି.ଡ଼ି. ପକେଇ ଦେଲେ ଚାଲିଲା, ଖାଲି ଯାହା ପ୍ରଥମରୁ ଥରୁଟାଏ ଇନ୍‌ଷ୍ଟଲ୍ କରିଦବାର ଅଛି । ସେଗୁଡ଼ାକ ନେଲେ ମୁଁ ଖେଳିପାରିବି ଅନ୍ତତଃ, ଆଉ ସାଂଗ ଦର୍କାର ନାହିଁ । ଏକୁଟିଆ ଖେଳିପାରିବି ନିଜେ ନିଜେ । ତାକୁ ନ ନେଇ ଏତେ ଟଂକା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଏ ବହିଗୁଡ଼ାକ ମମ୍ମି ନଉଛି । କିନ୍ତୁ ମମ୍ମିକୁ କିଛି ବି କହିପାରିଲି ନାହିଁ ।

ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ତ ଏତେ ପତଳା ମଣିଷ, ଶାହରୁଖ୍ ଖାନ୍ ଷ୍ଟାଇଲ୍‌ରେ କ'ଣ ଫାଇଟିଂ କରିପାରିବେ । ଡନ୍ ହୋଇପାରିବେ । ହଁ ଡନ୍ କଥାରୁ ମନେପଡ଼ିଲା, ମୁଁ ଦିନେ ମମ୍ମିକୁ କହିଲି, ମୁଁ ଡନ୍ ହେବି । କଳାହାଣ୍ଡିଆ ମେଘ ଘୋଟେଇ ଆସିଲା ପରି ମମ୍ମି ଆତଙ୍କିତ ଦିଶିଲା । ବାବାଙ୍କୁ ଫୋନ୍ କଲା ଓ କହିଲା, ଶୁଣ କ'ଣ କହୁଚି ତମ ପୁଅ । ବାବା ସେପଟୁ କ'ଣ କହିଲେ କେଜାଣି । ମମ୍ମି ଢେର୍ ସମୟ ଚୁପ୍ ରହିଲା । ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମତେ ନେଇ ସାଇବାବାଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲା, ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ଗଲା ।

ବାବା ଘରକୁ ଫେରିଲେ । ମମ୍ମି ତଥାପି ଗୁମ୍‌ସୁମ୍ ଥିଲା । ବାବା କହିଲେ, ପିଲାଲୋକ ସେ କାହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ବୁଝୁଛି ଯେ କହିଦଉଛି ବୋଲି ତମେ ଏତେ ମନଉଣା କରୁଚ, ଡରିଯାଉଛ । 'ଡନ୍'ର ମାନେ ସେ ବୁଝିଛି ? ତାକୁ ପଚାରିଲ ।

ବାବା ମତେ କୋଳକୁ ଆଉଜେଇ 'ଡନ୍'ର ମାନେ ପଚାରିଲେ ତ ମୁଁ କହିଲି ଯାହାର ସବୁଠୁ ବେଶୀ ବଳ, ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହରେଇ ଦେଇପାରେ । ମୁଁ ସେଇୟା ହେବି କହିଲି ତ ମମ୍ମି କାଇଁକି ରାଗିଲା । ବାବା ହସିଲେ, କହିଲେ, ଦେଖିଲ ତ, ପିଲାଲୋକ ଟିଭି, ଫିଲ୍ମରୁ ଯାହା ଦେଖିଦଉଛି ତାକୁ ହିଁ ମନରେ ଭାବିଦଉଛି । ସେଇକଥା ନେଇ ଏତେଟା ସିରିୟସ୍ ହେଲେ ହବ !

ମମ୍ମି ବୁଝିଲା । ତଥାପି ବୋଧେ ନର୍ମାଲ୍ ହେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ମୁଁ ମମ୍ମି ପାଖକୁ ଯାଇ ସରି କହିବା ଉଚିତ୍ କି ?

କହିବି କି ମମ୍ମି ମୁଁ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ିବି, ଭଲ ମଣିଷ ହେବି । କହିବି କି, ମୁଁ ବି ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ପରି ହେବି । କିଏ ଜାଣେ ମମ୍ମି ହସିବ କି ନାଇଁ !

ମମ୍ମି ଆଣିଥିବା ବହିଗୁଡ଼ାକ ବାହାର କରି ମୁଁ ଆସି ଖଟ ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲି । ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଜୀବନୀଟି ବାହାର କରି ଦେଖିବାରେ ଲାଗିଲି ।

ଏଇ ବୁଢ଼ା ପାଇଁ ଆଜି ମମ୍ମି ମନରେ କଷ୍ଟ ଦେଲି । ସିଏ କାଇଁ ମୋ ପଢ଼ା ଟେବୁଲ୍ ସାମ୍ନା କାନ୍ଥରେ ରହିବେ ଯେ ସକାଳୁ ଉଠୁ ଉଠୁ ତାଂକୁ ଦେଖ, ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପଢ଼ି ବସିଲେ ତାଂକୁ ଦେଖ । ତାଂକର ଆଉ ଭଲ ଫଟୋ ନାହିଁ ?

ବହିଟିକୁ ଆଡ଼ଉଆଡ଼ଉ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଲା ଗୋଟେ ଫଟୋ, କୋର୍ଟ ପ୍ୟା□ ପିନ୍ଧା, ଟାଇ ପିନ୍ଧା ଫଟୋ । ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ଦକ୍ଷିଣ ଆଫ୍ରିକାରେ ଥିବା ବେଳର । ମୁଁ କୁରୁଳି ଉଠିଲି । "ମମ୍ମି, ମମ୍ମି, ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କର ଏଇ ଫଟୋ କ'ଣ ବଜାରରେ ମିଳୁନି, ଏଥିରୁ ଗୋଟାଏ ଆଣି ଲଗଉନ ମୋ ପଢ଼ା ଟେବୁଲ୍ କାନ୍ଥରେ, ତାଙ୍କର ବୁଢ଼ାବେଳର ସେ ଫଟୋଟା ଜମା ଭଲ ଦିଶୁନି ।"

ମମ୍ମି ମତେ ଚାହିଁଲା । ଯଦିଓ ତା' ଓଠ ସାମାନ୍ୟ ମେଲିଲା ପରି ଜଣାପଡ଼ିଲା, ତେବେ ତା' ଚାହାଣି ମତେ ଭାରି ଭଲ ଲାଗିଲା ।

ଆଶ୍ୱସ୍ତ ।

ସ୍ୱର୍ଗ, ନର୍କ

"ମମ୍ମି, ଜେ'ମା ଆଇ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହିଲା ନା ନର୍କରେ ?" ମୁଁ ପଚାରିଲି ମମ୍ମିକୁ ।

ଯଦିଓ ସେଦିନ ମମ୍ମିର ମୁଡ୍ ଭଲ ଥିଲା, ମୁଁ ସେ ବେଳରେ ଏମିତି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲି । ମାତ୍ର ଅନେକ ଦିନ ହେଲା, ଜେ'ମା ଆଇ ମଲାଦିନରୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନଟି ମତେ ଯେମିତି ଗୋଡ଼େଇଥିଲା । ସୁବିଧା ସମୟ ଦେଖି ମମ୍ମିକୁ ପଚାରିବି ଭାବି ପଚାରି ପାରୁ ନ ଥିଲି ।

ମମ୍ମି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ତା' କାମରେ ମନଦେଲା ।

ଜେ'ମା ଆଇ ମମ୍ମିର ଜେଜେମା' । ଏଇ କିଛି ଦିନ ତଳେ ମରିଗଲେ । ସିଏ ମଲାଦିନଠୁଁ ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନଟି ମତେ ଅସ୍ଥିର କରୁଛି ।

ସିଏ ଏବେ କୋଉଠି ଥିବେ ?

ସ୍ୱର୍ଗରେ ନା ନର୍କରେ ?

ଏଠି ଥିଲାବେଳେ ତ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଓଷଦ ଖାଉଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଦେହରେ ଗୋଟାଏ ମୁତ ଥଳି ଝୁଲି ରହୁଥିଲା ଅନବରତ । ବାଡ଼ି ଧରି ଚାଲୁଥିଲେ, ବାଡ଼ି ନୁହଁ ତ କ'ଣ ଗୋଟାଏ ତାକୁ ଠେଲି ଠେଲି ଚାଲୁଥିଲେ । ସେଠି ଏସବୁ ତାଙ୍କପାଇଁ କିଏ ଆଣି ଦବ । ସେସବୁ ତ ଏଠି ରହିଗଲା ।

ଯଦି ସିଏ ଭୂତ ହୋଇଯାଇଥିବେ ତ କଥାଟା ଅଲଗା ।

କେଜାଣି, ଯଦି ସିଏ ଆଉ କୋଉ ରୂପରେ କୋଉଠି ଜନ୍ମ ହେଇ ସାରିବେଣି ?

: ମମ୍ମି...ଜେ'ମା ଆଇ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହିଲା ନା ନର୍କରେ... ?

: କେଜାଣି, ମୁଁ କେମିତି ଜାଣିଲି ।

ଟିକେ ଚୁପ୍ ରହି ସେ ଓଲଟା ମତେ ପଚାରିଲା, "ସ୍ୱର୍ଗ କ'ଣ, ନର୍କ କ'ଣ, ତୁ କେମିତି ଜାଣିଲୁ ?"

: ବହିରେ ପଢ଼ିଥିଲି ।

: କୋଉ ବହିରୁ କହିଲୁ ଦେଖି ।

: ମନେ ପଡୁନି ।

: କାଇଁ ସେମିତି କିଛି ବହି ତ ଆମ ଘରେ ନାହିଁ ।

: କୋଉଠୁ ଗୋଟେ ଶୁଣିଛି ବୋଧେ ।

: କୋଉଠୁ ?

: କେଜାଣି । ମୁଁ ଜାଣିଛି ଯେ ଯିଏ ବଂଚିଥିଲା ବେଳେ ଭଲ କାମ କରେ, ସିଏ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଏ । ଯିଏ ଖରାପ କାମ କରିଥାଏ, ସିଏ ନର୍କକୁ । ଯମ ତାକୁ ଚମ ଦଉଡ଼ିରେ ବାନ୍ଧିବାନ୍ଧି ନିଅନ୍ତି । ତାତିଲା ତେଲ କଡ଼େଇରେ ପକେଇ ଦିଅନ୍ତି । ଯେମିତି ଆମର ମାଛ ଭଜା ହୁଏ, ତାତିଲା ଟକ୍‌ମକ୍ ତେଲରେ, ଠିକ୍ ସେମିତି । କେଜାଣି, ଚମ ଦଉଡ଼ି କ'ଣ, କ'ଣ ମଣିଷଙ୍କ ଚମରେ ଦଉଡ଼ି ବଳାହେଇଥାଏ ?

: ତତେ ଏସବୁ କିଏ କହିଲା ?

: ଗାଁରେ ଶୁଣିଥିଲି । ଅଜାଙ୍କ ଘରେ । ସେଇଥିପାଇଁ ତ ମୁଁ ତତେ ପଚାରୁଛି ।

: ମୁଁ ଏସବୁ କିଛି ଜାଣେନାହିଁ, ତୁ ବି ଜାଣିବା ଦର୍କାର ନାହିଁ । ଗାଁକୁ ଯାଇ କେଜାଣି କୋଉଠୁ କାହା ପାଖରୁ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଶୁଣିକି ଆସୁଛି । ହଜାରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛି । ବୋଧେ ଏତକ କଥା ମମ୍ମି ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହେଇ କହିଲା, ସିଏ ନିଜେ ଶୁଣିବା ପରି ଓ ମତେ ବି ଶୁଭିବା ପରି ।

: ମମ୍ମି, ଜେ'ମା ଆଇ କ'ଣ ବହୁତ ପୁଣ୍ୟ କରିଥିଲା, ତା'ଜୀବନରେ, ନା ପାପ...

ମମ୍ମିକୁ ବୋଧେ ଏ କଥା ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ସେ ମତେ ଚାହିଁଲା ଓ ଆଉ ଗୋଟେ ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲିଗଲା ।

ଜେ'ମା ଆଇ ସତରେ ପାପ କରିଥିଲା ନା ପୁଣ୍ୟ ? (ପାପ କ'ଣ ? ପୁଣ୍ୟ ବି କ'ଣ ?) ଏଥର ମୁଁ ନିଜକୁ ପଚାରିଲି ।

ମୁଁ ମମ୍ମି ପଛେ ପଛେ ଗଲି । ମମ୍ମି ବାରଣ୍ଡାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଆର୍ମ ଚେୟାରରେ ଆଉଜି ପଡ଼ିଲା ଓ ଛାତକୁ ଚାହିଁଲା ।

ମୁଁ ପଚାରିଲି, ମମ୍ମି ପାପ କଲେ ନର୍କକୁ ଯାଆନ୍ତି ନା ପୁଣ୍ୟ କଲେ ? ପାପ କ'ଣ ମମ୍ମି, ପୁଣ୍ୟ କ'ଣ ?

ମମ୍ମି କିଛି କହିଲା ନାହିଁ ।

ଏ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ପଚାରିହବ ?

ବାବା ! ନା ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଏସବୁ ଶୁଣିବାକୁ ସମୟ ହିଁ ନାହିଁ । ତା'ଛଡ଼ା ବାବା କେମିତି ଜାଣିବେ ମମ୍ମିର ଜେଜେମା' ପାପ କରିଥିଲେ ନା ପୁଣ୍ୟ ? ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲେ ନା ନର୍କକୁ... ହୁଏତ ଅନୁମାନ କରି କହିପାରନ୍ତି ।

ଆଇକୁ ପଚାରିବି କି ? ନା... ନା... ସେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝେଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ତ ଟେନ୍‌ସଚାଟ୍ ବି ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝେଇପାରୁନି । "ବାଟରେ ଟ୍ରାଫିକ୍ ଜାମ୍ ହେବାରୁ ମୋର ସ୍କୁଲ୍ ପହ□ବାରେ ଡେରି ହେଲା ।" ଯାକୁ ଇଂଲିଶ୍‌ରେ ଟିକେ କହିଦେ ମୁଁ ଯାଇ କ୍ଲାସ୍ ଟିଚରଙ୍କୁ କହିବି କହିଲାରୁ ସେ କହିଲା, "ସେ ଇଂଲିଶ୍ ଫିଙ୍ଗ୍‌ଲିଶ୍ ମତେ ଜଣା ନାହିଁ ।"

ମୋର ସେଦିନ ସ୍କୁଲ୍ ବାହାରିବାକୁ ଡେରି ହୋଇଯାଇଥିଲା ଓ ମମ୍ମି ତା' ମିଟିଂରେ ଚାଲିଯାଇଥିଲା । କହିଯାଇଥିଲା, ଡ୍ରାଇଭର ଓ ଆଇ ଯାଇ ତତେ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିବେ । ହେଲେ ଆଇ ମୋ ସ୍କୁଲ୍ ଜୋତାର ଲେସ୍‌ରେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଫୁଲ ବି ପକେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । କହିଲା, "ମୋ ଆଣ୍ଠୁ ପାଇଁ ନଇଁ ପାରୁନି କି ଗୋଡ଼ଭାଙ୍ଗି ତଳେ ବସିପାରୁନି । ଦେ, ଏଇଠି ଠିଆହେଇ ପିନ୍ଧେଇଦେବି ଜୋତା ।"

ତାକୁ ଏ ସ୍ୱର୍ଗ, ନର୍କ କଥା ଆସିବ ନାହିଁ ।

ସିଏ ଆଉ କ'ଣ ମନେରଖିଥିବ ?

ବାଟରେ ଗଲାବେଳେ କଖାରୁ ଫୁଲ, ଦେଶୀ କାଂକଡ଼ ମିଳୁଥିଲା, ସେସବୁର ଇଂଲିଶ୍ ବି ଆଇକୁ ଆସୁନି । ବୁଢ଼ୀ ହେଲାଣି ତ ବୋଧେ ଆଉ କିଛି ମନେପଡୁନି । କହୁଚି କ'ଣ ନା, ସେ ଇଂଲିଶ୍ ପଢ଼ିନି । କେଜାଣି ସତ ବି ହେଇପାରେ ।

ଅଜାଙ୍କୁ ପଚାରି ହବ ? ହଁ, ହୁଅନ୍ତା । ମାତ୍ର ଅଜାଙ୍କର ଏଇ କେତେଦିନ ହବ ଗୋଟେ ଅପରେସନ୍ ହୋଇଛି । ତାଙ୍କ ଦେହ ଭଲ ନାହିଁ । ଯଦି ମମ୍ମି ଭଳି ତାଙ୍କୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନଟି ଖରାପ ଲାଗିବ ଓ ସେ ଆଡ଼େଇଯିବେ ତ ମତେ ଅପମାନିତ ଲାଗିବ ।

ମମ୍ମି ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉ□ର ଆଡ଼େଇଗଲେ ସିନା ମୁଁ ଜାଣିବି ଯେ ତାକୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉ□ର ଜଣାନାହିଁ ବା ଯାର ଉ□ର ଖରାପ ବା ଏ ଉ□ର ସହିତ ମୋ ପାଠପଢ଼ାର କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ବା ଯେ ଉ□ର ଏ ବୟସରେ ଜାଣିବା ଜରୁରୀ ନୁହଁ । ତେଣୁ ସେ ଉ□ର ଫେରାଏନି ଓ ଉ□ର ନ ଫେରାଇଲେ ବି ମତେ ଅପମାନିତ କି ଖରାପ ଲାଗେନି । କାରଣ ମମ୍ମିର ଏ ପ୍ରକୃତି ମୋର ଦେହସୁହା ହୋଇଗଲାଣି ।

ମାତ୍ର ଅଜା, ସେ ତ ମୋ ଅଜା ନା । ମୁଁ ଯାହା କହିବି, ସେ କରିବେ, କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଯଦି ସେ ଚୁପ୍ ରହିବେ ?

ଜେ'ମା ଆଈକୁ ଟିକେ ଟିକେ ଭୁଲିଆସୁଥିବା ଅଜା ଯଦି ପୁଣି ତାକୁ ମନେପକେଇ କାନ୍ଦିବେ । ଅଜା ବି କାନ୍ଦିପାରନ୍ତି ! ଇସ୍ ! ଜେ'ମା ଆଈ ମଲାଦିନ କେମିତି ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ପରି କାନ୍ଦୁଥିଲେ ଟି ! ମୁଁ ଆହୁରି ଆହୁରି ଅସ୍ଥିର ହେବାରେ ଲାଗିଲି । ଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉ□ର କେବଳ ଅଜାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ।

ମୁଁ ଅଜାଙ୍କୁ ଫୋନ୍ ଲଗେଇଲି ଓ ପଚାରିଲି । ଅଜା କହିଲେ, ଏତେସବୁ କଥା ତୁ ଫୋନ୍‌ରେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବୁ ନାହିଁ । ଦେଖାହେଲେ ମୁଁ ବୁଝେଇଦେବି । ତେବେ ଏତିକି ଜାଣିଥା, ପାପ ଓ ପୁଣ୍ୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ବୁଝାଇ ପାରିବାର କୌଣସି ସଂଜ୍ଞା ନାହିଁ । ଠିକ୍ ସେମିତି ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ନର୍କ । ତୁ ଛୋଟପିଲା, ଏବେ ଏସବୁ ବୁଝିପାରିବାର ବୟସ ତୋର ହୋଇନାହିଁ । ତଥାପି ମୁଁ ତୋ ପାଖକୁ ଗଲେ ତତେ କିଛି କିଛି ଏ ବିଷୟରେ କହିବି ।

: ଅଜା, ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜା ଇନ୍ଦ୍ର ନା ? ତାଙ୍କ ବଗିଚାରେ ପାରିଜାତ ଫୁଲ ଅଛି ? ଆମ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବଗିଚାରେ ବି ପାରିଜାତ ଫୁଟିଛି । ନ୍ୟୁଜ୍‌ରେ ଦେଖଉଥିଲା ।

: ଅଜା, ପାରିଜାତ ଫୁଲ ଯଦି ଆମ ଓଡ଼ିଶାକୁ, ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ଆସିପାରୁଛି, ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗର କୋଉ ଦେବତା ଏଠି ପହ□ ପାରୁନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ? ଯେମିତି ଇନ୍ଦ୍ର, ବରୁଣ, କୁବେର, ବିଷ୍ଣୁ, ବ୍ରହ୍ମା ଓ ମହେଶ୍ୱର ।

: ଅଜା, ତୁମର ବଗିଚାରେ ଗୋଟେ ପାରିଜାତ ଫୁଲଗଛ ଲଗଉନ । ଆମର ସିନା ଏଠି ବଗିଚା ନାହିଁ କି ଗଛ ଲଗେଇବାକୁ ଜାଗା ନାହିଁ, ତୁମର ଗାଁରେ ତ ବଡ଼ିଆ ବଗିଚା ଅଛି ।

ଅଜା ସବୁ ଶୁଣିଲେ, କହିଲେ, "ହଉ ଲଗେଇବା ।"

ମୁଁ ବି ଭୁଲିଗଲି, ଏତେ ସମୟ ଧରି ତାଙ୍କୁ କ'ଣ କ'ଣ ପଚାରୁଥିଲି । କ'ଣ ସବୁ ଗପି ଚାଲିଥିଲି । ତେବେ ମୋର ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ଅଜା ରାଗିଲେ ନାହିଁ, ହସିଲେ ବି ନାହିଁ । ବରଂ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଶୁଣିଲେ, ଶୁଣିଚାଲିଲେ ।

ଏଇଥିପାଇଁ ମତେ ଅଜାଙ୍କୁ ଭଲଲାଗେ । ସବୁ ଶୁଣିବେ, କେବେ ଚିଡ଼ିବେ ନାହିଁ କି ଏବେ ଶୁଣିବାକୁ ବେଳ ନାହିଁ ବୋଲି କହିବେ ନାହିଁ କି ହସିପକେଇ ମଜାକ୍ ଉଡ଼େଇବେ ନାହିଁ ।

ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା ହେଲା, କେବେ ବି ରାଗିବେ ନାହିଁ ।

ମମ୍ମି କେମିତି ଅଜାଙ୍କ ଝିଅ ହେଲା କେଜାଣି !

କଥା କଥାରେ ତା'ର ମୁଡ୍ ଅଫ୍ ହୋଇଯିବ ନାଇଁ ତ ରାଗିଯିବ ! ନାଇଁ ତ କହିବ, ଏ ଫାଲ୍‌ତୁ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ମୋର ଏବେ ବେଳ ନାହିଁ ।

ମମ୍ମି, ଅଜାଙ୍କର ସତ ଝିଅ ?

ଯଦି ସତକୁ ସତ କୋଉ ଦେବତା ଏଠି ପହ□ଯାଆନ୍ତେ, ତେବେ ଓଡ଼ିଶାର ଆଉ କିଛି ଅସୁବିଧା ରହନ୍ତା ନାହିଁ । ଆମ ଘର ପାଖରେ ଗୋଟେ ପାର୍କ କରିଦିଅନ୍ତେ ପିଲାଙ୍କ ଖେଳିବା ପାଇଁ । ଏଇ ଆଖପାଖରେ ଗୋଟେ ଭଲ ପାର୍କ ବି ନାହିଁ ।

: ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ଆସିଲେ ଭଲ ବର୍ଷା ହୁଅନ୍ତା । ଏ ବର୍ଷ ଖରାଦିନେ ବହୁତ ଗରମ ହେଲା, ବର୍ଷା ବି ହେଲାନି ବର୍ଷା ଦିନେ ।

: ବରୁଣ ଦେବତା ଆସିଲେ, ପ୍ରତିବର୍ଷ ଯେତେଲୋକ ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡ଼ି ମରିଯାଉଛନ୍ତି କି ଭାସି ଯାଉଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଣିରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ବଂଚେଇ ଦିଅନ୍ତେ ।

: କୁବେର ଦେବତା ଆସିଲେ କାହାକୁ ଟଙ୍କାର ଅଭାବ ରହନ୍ତା ନାହିଁ । ଧାରକରଜ କରିବାକୁ ପଡ଼ନ୍ତା ନାହିଁ କି ସବୁ ଜିନିଷର ଦାମ୍ ବଢ଼ିଲେ ବି ବାଧନ୍ତା ନାହିଁ ।

: ବିଷ୍ଣୁ ତ ସ୍ୱୟଂ ନାରାୟଣ, ସିଏ ହିଁ ଜଗନ୍ନାଥ, ତାଙ୍କୁ ଲୋକଙ୍କର ସବୁ ଅଭାବ ଅସୁବିଧା ଜଣା । ସିଏ ସବୁକିଛି ସମାଧାନ କରିଦିଅନ୍ତେ ।

: ବ୍ରହ୍ମା କୋଉ ଠାକୁର ? କ'ଣ କରନ୍ତି ? କେଜାଣି । ତାଙ୍କର କୋଉ ଡିପାର୍ଟମେ□, ମୁଁ ଜାଣିନି । ମତେ କେହି ବି କହି ନାହାନ୍ତି ।

: ମହେଶ୍ୱର ତ ଶିବ । କିଏ କୋଉଠି ଅନ୍ୟାୟ କରୁଥିବାର ଦେଖିଲେ ସାପ ବାହାର କରି ପଠେଇଦେବେ । ନାଗସାପ, ଯାହାର ଫଣା ଅଛି । ଦେହରେ କଠଉ ଚିହ୍ନ ଅଛି ।

: ଅଜା, ତମେ ନାଗିନା ଫିଲ୍ମ ଦେଖିଚ ? ମୁଁ ଦେଖିନି । ଓଃ ! ସେଥିରେ ସାପର ଯୋଉ ନାଚ ନା ମସ୍ତ୍ । ଡମ୍ବରୁ ବାଜିଲା ମାତ୍ରେ ସାପ କୋଉଠି ଥିବ ବାହାରି ଆସି ନାଚିବ ।

: ଅଜା, ଡମ୍ବରୁ ବାଜିଲେ ସାପ ଯୋଉଠି ଥିବ, ସତରେ ବାହାରି ଆସିବ ନା ଫିଲିମ୍‌ରେ ସେମିତି ଦେଖଉଛି !

: ଅଜା, ଫିଲିମ୍‌ରେ ସବୁ ହେଇପାରେ । ହିରୋର କେତେ ବଳ ! ଭିଲେନ୍ ଯେତେ ତାକତ୍‌ଦାର ହେଲେ ବି ଫାଇଟିଙ୍ଗ୍‌ରେ ହିରୋକୁ ପାରେନାହିଁ । ହିରୋ ତ ପତଳା ଥାଏ, ଭିଲେନ୍ ପରି ମୋଟା ନ ଥାଏ । ହେଲେ ବି ଭିଲେନ୍ ହାରିଯାଏ ।

: ମୁଁ ବି ବଡ଼ହେଲେ ହିରୋ ହେବି । ନାଇଁ ନାଇଁ ପୋଲିସ୍ ହେବି, ନାଇଁ ପାଇଲଟ୍, ନା, ନା, କଲେକ୍ଟର, ନାଇଁ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ହେବି । ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ସବୁଠୁ ବଡ଼ ।

ଅଜା ବୋଧେ ଟିକେ ହସିଲେ ।